

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **D. P.**, zastoupená Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**, se sídlem Karlovo náměstí 21, Roudnice nad Labem, zastoupený JUDr. Vojtěchem Vávrou, LL.M., advokátem se sídlem Štěpánská 644/35, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 4. 2025, č. j. 15 A 50/2023 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 25. 11. 2023 domáhala toho, aby krajský soud určil, že byl nezákonný zásah žalovaného spočívající ve zneužití osobních údajů žalobkyně, osobní návštěvě a vyhledávání žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu dne 25. 9. 2023 tajemníkem žalovaného, dožadování se kontaktu s žalobkyní a informování jejích rodinných příslušníků o tom, že žalobkyně podala ze své datové schránky žádost o informace, že se tato žádost jeví jako podvodná, že je dáno podezření na zneužití datové schránky a vyšetřování okolností podání žádosti o informace a zneužití datové schránky bude případně předáno Policii České republiky. Rozsudkem ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 50/2023 - 32, krajský soud žalobu žalobkyně zamítl.

[2] Rozsudek krajského soudu č. j. 15 A 50/2023 - 32 na základě kasační stížnosti žalobkyně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2024, č. j. 7 As 179/2024 - 35, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil především pro jeho nepřezkoumatelnost, neboť se krajský soud nezabýval částí žalobní argumentace a ve spojení s tím pominul i některé důkazní návrhy. Nejvyšší správní soud zároveň krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení nejprve ve spolupráci s žalobkyní vyjasnil, jaký nezákonný zásah žalobkyně napadá a podle toho vypořádal žalobkyni předložené důkazy a věc řádně posoudil. Podle vyjasnění předmětu řízení se měl krajský soud případně zabývat argumentací žalobkyně, že tajemník žalovaného při své návštěvě rodině žalobkyně sdělil, že situaci s případným zneužitím datové schránky žalobkyně oznámí Policii České republiky, což mělo u rodinných příslušníků žalobkyně vyvolat rozrušení a zasáhnout do soukromí žalobkyně; krajský soud se měl případně zabývat i přiloženými screenshoty komunikace mezi žalobkyní a její matkou.

[3] Podáním ze dne 3. 2. 2025 žalobkyně upravila návrh výroku rozsudku soudu tak, že nezákonný zásah podle ní spočíval v tom, že tajemník žalovaného zneužil její osobní údaje uvedené v žádosti o informace (zejména adresu jejího trvalého pobytu a její jméno a příjmení) a na základě zneužití těchto osobních údajů tajemník žalovaného poté navštívil žalobkyni na adrese jejího trvalého pobytu a domáhal se kontaktu s ní. Z takto formulovaného petitu žaloby krajský soud vycházel při hodnocení věci ve svém druhém rozsudku vydaném ve věci žalobkyně (srov. odst. 4 druhého – nyní přezkoumávaného – rozsudku krajského soudu ze dne 22. 4. 2025, č. j. 15 A 50/2023 - 82).

[4] Krajský soud i napodruhé žalobu zamítl. Konstatoval, že v daném sporu neexistuje žádná spisová dokumentace. Žalobkyně k prokázání svých tvrzení jako důkaz navrhla pouze svůj účastnický výslech a screenshoty komunikace mezi ní a její matkou. Výslech žalobkyně krajský soud neprovedl, neboť z jejích tvrzení vyplývalo, že byla v době zásahu, tj. dne 25. 9. 2023, na dovolené v USA, a tedy nebyla popisovanému zásahu přítomna. Výslech žalobkyně tudíž nemohl prokázat, jak tvrzený zásah proběhl, a navíc ani nebyla splněna podmínka § 131 odst. 1 o. s. ř., neboť dokazovanou skutečnost bylo podle krajského soudu možné prokázat jinak. V posuzované věci si přitom podle krajského soudu lze jako důkaz představit např. svědeckou výpověď rodinného příslušníka žalobkyně, se kterým dne 25. 9. 2023 mluvil tajemník žalovaného, a který by tedy mohl popsat, jak popisovaný zásah, jemuž byl přítomen, probíhal, či výpověď matky žalobkyně, která měla dle tvrzení žalobkyně s tajemníkem žalovaného telefonicky hovořit; takové důkazní návrhy však ve věci nebyly uplatněny.

[5] Pro nadbytečnost krajský soud neprovedl ani dokazování screenshoty komunikace mezi žalobkyní a její matkou. Prostřednictvím zmíněné komunikace se svou matkou se žalobkyně snažila prokázat tvrzení obsažené v žalobě před upřesněním žalobního petitu. Dle původního žalobního tvrzení tajemník žalovaného při své návštěvě rodině žalobkyně sdělil, že situaci s případným zneužitím datové schránky žalobkyně oznámí Policii České republiky, což mělo u rodinných příslušníků žalobkyně vyvolat rozrušení a zasáhnout do soukromí žalobkyně. Jak však vyplývá ze žalobkyní upraveného petitu žaloby, jí tvrzený zásah se již vůbec netýkal toho, že by tajemník žalovaného měl oznámit policii možné zneužití datové schránky žalobkyně. Dokazování screenshoty komunikace mezi žalobkyní a její matkou tak bylo podle krajského soudu pro tvrzený zásah a rozhodnutí soudu o žalobě nepotřebné.

pokračování

[6] Krajský soud na základě výše popsaných úvah vzal za použití § 64 s. ř. s. ve spojení s § 120 odst. 3 o. s. ř. za svá skutková zjištění toliko shodná tvrzení účastníků, neboť jiné důkazy kromě výše popsaných důkazních návrhů žádný z účastníků řízení nenavrl.

[7] Byť krajský soud obecně souhlasil se žalobkyní, že tajemník žalovaného neměl ke svému jednání zákonné zmocnění, dospěl krajský soud k závěru, že jednání tajemníka žalovaného nelze označit za „*natolik intenzivní zásah*“ do veřejných subjektivních práv žalobkyně, jenž by „*vyžadoval ochranu prostřednictvím rozhodnutí soudu podle § 82 s. ř. s.*“ Podle krajského soudu tak nebyla naplněna podmínka pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem spočívající v přímém zkrácení práv žalobkyně popisovaným zásahem.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále *stěžovatelka*) kasační stížnost. V té nesouhlasí s právním posouzením věci krajským soudem. Svou kasační stížnost tedy opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] V kasační stížnosti stěžovatelka zopakovala, že nezákonný zásah spatřuje primárně ve zneužití svých osobních údajů ze žádosti o informace a v následném jednání tajemníka žalovaného, který ji vyhledal v místě jejího trvalého pobytu a dožadoval se tam kontaktu s ní. Krajský soud se tedy měl zabývat především zneužitím stěžovatelčiných osobních údajů a otázky jako např. její přítomnost při návštěvě tajemníka žalovaného byly druhotné.

[10] Stěžovatelka nesouhlasí s názorem, že by tajemník žalovaného nemohl zasáhnout do jejího soukromí z důvodu, že se v době návštěvy tajemníka v místě svého trvalého pobytu nenacházela, nýbrž byla na dovolené v USA. Tajemník žalovaného hledal stěžovatelku v místě jejího trvalého pobytu a dožadoval se tam kontaktu s ní; již to samo o sobě postačuje pro zásah do stěžovatelčina soukromí a není rozhodné, že se stěžovatelka v místě trvalého pobytu zrovna nenacházela.

[11] Dále stěžovatelka nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že sdělení tajemníka žalovaného, že „*hledá osobu s iniciálami D.P., která podala datovou schránkou žádost o informace*“, neumožňuje samo o sobě stěžovatelčinu identifikaci. Podle svého názoru byla stěžovatelka v daném případě bezesporu identifikovatelná, neboť tajemník žalovaného ji vyhledával na adrese jejího trvalého pobytu; tam sice žijí další tři osoby se shodnými iniciálami, ale žádná z nich nemá zřízení datovou schránku.

[12] Podle stěžovatelky nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že způsob, jakým tajemník žalovaného v jejím případě nakládal s jejími osobními údaji, nelze srovnávat např. s jejich zveřejněním na internetu. Pokud by tajemník žalovaného zveřejnil stěžovatelčinu žádost o informace včetně jejích osobních údajů např. na úřední desce, stěžovatelka by žalobu na ochranu před nezákonným zásahem nepodávala. Naopak to, že tajemník žalovaného vyhledával stěžovatelku v místě jejího trvalého pobytu a dožadoval se kontaktu s ní, stěžovatelka vnímá jako citelný zásah do svého soukromí a je pro ni citelnější než případné zveřejnění jejích údajů na internetu.

[13] Stěžovatelka nesouhlasí s přirovnáním žalobou napadeného jednání s návštěvou poštovního doručovatele. Návštěva poštovního doručovatele je běžnou součástí života, nevyvolává žádné zvláštní reakce, a především při ní poštovní doručovatel jedná v souladu se zákonem. K tomu stěžovatelka přidává otázku, jak by bylo nahlíženo na její jednání,

při kterém by se naopak ona vydala k tajemníkovi žalovaného domů s nějakým svým podezřením. Stěžovatelka připomíná, že v jejím případě došlo ke zneužití osobních údajů orgánem veřejné správy a tento orgán ji následně navíc nezákonně vyhledával v místě trvalého pobytu a dožadoval se kontaktu s ní. Proto byly podle stěžovatelky splněny všechny podmínky nezákonného zásahu a krajský soud měl prohlásit jednání tajemníka žalovaného za nezákonné.

[14] Konečně stěžovatelka dodala, že vysoká intenzita zásahu vyplývá i z toho, že kdyby každý žadatel o informace věděl, že podání žádosti je spojeno s osobní návštěvou správního orgánu v místě jeho trvalého pobytu, tak by počet žádostí jistě výrazně poklesl.

[15] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí. Žalovaný souhlasí s krajským soudem, že k posouzení zásahu do stěžovatelčina soukromí je významná okolnost spočívající v její reálné přítomnosti v místě trvalého pobytu v okamžiku zásahu. Pokud byla stěžovatelka na dovolené v USA, nemohlo být zasaženo do jejího soukromí. Opačný výklad by podle žalovaného vedl k absurdnímu závěru, podle kterého by každé doručování v nepřítomnosti adresáta znamenalo zásah do jeho soukromí. Žalovaný rovněž souhlasí s krajským soudem, že sdělení iniciál D. P. ve spojení s informací o podání žádosti o informace nelze považovat za sdělení stěžovatelčiných osobních údajů. I kdyby navíc v tomto případě bylo možné konkrétně určit, že se jednalo o stěžovatelku, tak toto určení proběhlo výhradně v rámci jejího úzkého rodinného kruhu. Žalovaný souhlasí i s příměrem krajského soudu ohledně jednání jeho tajemníka, které krajský soud připodobnil k jednání poštovního doručovatele. Navíc stěžovatelčina námitka, že postup tajemníka žalovaného by mohl odradit další žadatele o informace, byla podle žalovaného čistě spekulativní.

[16] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[17] Nejvyšší správní soud se v této souvislosti zabýval také přípustností kasační stížnosti s ohledem na to, že se ve věci přezkumu téhož tvrzeného nezákonného zásahu jedná v pořadí již o druhou kasační stížnost. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je mimo jiné kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Smyslem citovaného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a krajský soud se jím řídil (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). K výkladu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS. Podle něj *„ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout,*

pokračování

že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[18] Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud předchozí rozsudek krajského soudu v této věci zrušil zejména pro nepřezkoumatelnost, resp. pro další procesní pochybení. Právní názor na posouzení věci samotné nijak nevyjádřil a nepředjímal. Nyní podaná kasační stížnost je proto přípustná, neboť by jinak nebyl umožněn věcný přezkum závěrů krajského soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 288/2019 103, odst. [17]).

[19] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost **není důvodná**.

[21] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud v dalším průběhu řízení – poté, co jeho první rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud – dodržel vše, k čemu ho Nejvyšší správní soud zavázal. Krajský soud tedy především odstranil nejasnosti ohledně toho, co stěžovatelka považovala za žalobou napadený nezákonný zásah a na tomto základě se vypořádal se stěžovatelkou navrhovanými důkazy, které pro jejich nadbytečnost neprovedl. S tímto právním hodnocením stěžovatelka v kasační stížnosti ani nepolemizuje a Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud ve svém druhém rozsudku vycházel z dostatečně zřejmého vymezení předmětu řízení a také, s přihlédnutím k okolnostem věci, z řádně zjištěného skutkového stavu (ten je do značné míry dán tím, že k věci neexistuje správní spis); zjištění krajského soudu se opírají zejména o skutečnosti, které jsou mezi stranami nesporné. V nynějším rozsudku se tedy Nejvyšší správní soud zaměřil již jen na samotné právní posouzení sporu – tedy stěžovatelkou namítanou nezákonnost předmětného zásahu tajemníka žalovaného.

[22] Nejvyšší správní soud také upřesňuje, že se nezabýval stěžovatelčinými čistě hypoteticky uváděnými příklady, zda by se jednalo o zásah do jejího soukromí v případě, pokud „by žalovaný přijel na adresu trvalého bydliště žalobkyně a provedl by výlep korespondence, kterou s žalobkyní vede“ či by tajemník žalovaného „všem sousedům předal kopii její žádosti včetně jejích osobních údajů“ (viz s. 3, druhý odstavec kasační stížnosti). Rovněž se Nejvyšší správní soud nebude zabývat stěžovatelčinou úvahou o její identifikovatelnosti v případě, kdy by ostatní osoby s iniciálami D. P. žijící v místě stěžovatelčina trvalého pobytu měly zřízeny datové schránky (viz s. 3, třetí odstavec kasační stížnosti). Ve všech uvedených případech se jedná pouze o čistě hypotetické úvahy, které se v posuzovaném případě prokazatelně nestaly, tudíž nejsou pro posouzení daného sporu relevantní.

[23] Nejvyšší správní soud již naznačil, že jediná skutková zjištění v tomto sporu tvoří shodná tvrzení účastníků (srov. odst. [21] výše, resp. odst. 25 rozsudku krajského soudu). Jako z prokázaných skutkových zjištění je tedy i podle Nejvyššího správního soudu třeba vyjít z toho, že tajemník žalovaného přijel dne 25. 9. 2023 na adresu stěžovatelčina trvalého pobytu, kde zazvonil na zvonek, přičemž následně sdělil rodinnému příslušníkovi

stěžovatelky, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace; danou osobu vyhledával, aby zjistil, zda nedošlo ke zneužití její datové schránky (viz odst. 26 rozsudku krajského soudu).

[24] Byť krajský soud obecně souhlasil se stěžovatelkou, že tajemník žalovaného neměl ke svému jednání zákonné zmocnění, dospěl k závěru, že jednání tajemníka nelze označit za „*natolik intenzivní zásah*“ do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, „*jenž by vyžadoval ochranu rozhodnutím soudu podle § 82 s. ř. s.*“. Podle krajského soudu tak nebyla „*naplněna první ani druhá podmínka pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem*“ spočívající v přímém zkrácení práv stěžovatelky popisovaným zásahem (viz odst. 39 a 42 napadeného rozsudku). S tímto posouzením Nejvyšší správní soud souhlasí.

[25] V první řadě lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že jednání tajemníka žalovaného bylo v rozporu se zákonem. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje především na odst. 35 rozsudku krajského soudu, ve kterém krajský soud souhlasil se stěžovatelkou, že „*byly-li žalovanému jako povinnému subjektu osobní údaje poskytnuty výhradně pro potřeby identifikace žadatelky o informace a vedení řízení o podané žádosti, byl tento účel plně zkonsumován již vyřízením žádosti, s tím, že jakékoliv další zpracování (zveřejňování) takto získaných osobních údajů zákon nepředpokládá, a k dosažení popsaného účelu nebylo jakkoliv nezbytné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018 - 37).* Lze tak konstatovat, že pokud tajemník žalovaného využil osobní údaje stěžovatelky v rozsahu jméno a příjmení a adresa jejího trvalého pobytu, které zjevně získal v souvislosti se zpracováním a vyřízením žádosti stěžovatelky o informace, aby se ji pokusil vyhledat v místě jejího pobytu, ačkoli žádost o informace stěžovatelky byla již vyřízena, neměl pro využití výše uvedených osobních údajů žádný zákonný podklad. V tomto směru tedy postup tajemníka žalovaného není v souladu se zákonem.“

[26] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že je velmi nestandardní, aby se úřední osoba vydala do místa trvalého pobytu účastníka řízení, či ve zde posuzovaném případě žadatelky o informace, a v tomto místě se ji pokoušela osobně kontaktovat (zjevně zde nešlo o některý z případů, kdy by ve smyslu § 19 a násl. správního řádu správní orgán sám doručoval nějakou písemnost). K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na § 14 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, který upravuje vzájemný vztah žadatele o informace a povinného subjektu, jakož i postup povinného subjektu vůči žadateli o informace. Nejvyšší správní soud navíc již výslovně konstatoval, že „*povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, odst. [109]). Je zřejmé, že pokud správnímu orgánu vznikly pochybnosti ohledně případného zneužití stěžovatelčiny datové schránky, mohl eventuálně využít celou řadu jiných postupů k odstranění uvedených pochybností (např. písemně či telefonicky). Zákon však v tomto směru nepředpokládá osobní návštěvu úřední osoby v místě trvalého pobytu žadatele a dožadování se přímého kontaktu s ním.

[27] Na druhou stranu však krajský soud rovněž přiléhavě upozornil, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze za nezákonný zásah „*označit jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosáhne určité intenzity. Jen takový*

pokračování

postup může naplnit podmínky stanovené v § 82 s. ř. s. Ochranu ve smyslu tohoto ustanovení je nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce. Judikatura správních soudů zpravidla akceptuje požadavek určité minimální intenzity nezákonného postupu v hodnocení okolností konkrétní věci“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2022, č. j. 4 As 205/2022 - 33, odst. [22], který krajský soud, společně s odkazem na další obdobnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, citoval v odst. 40 svého rozsudku).

[28] A právě k takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci. Byť Nejvyšší správní soud, jak již ostatně uvedl výše, dává stěžovatelce za pravdu v tom, že postup tajemníka žalovaného nebyl v souladu se zákonem, s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu souhlasí s krajským soudem, že posuzované jednání tajemníka žalovaného nepředstavovalo natolik intenzivní zásah, aby proti němu bylo nutné poskytnout ochranu prostřednictvím zásahové žaloby, resp. aby takové žalobě bylo vyhověno.

[29] Stěžovatelka i žalovaný se shodují na tom, že tajemník žalovaného v předmětný den jednal jménem žalovaného, resp. nepřijel na adresu stěžovatelčina trvalého pobytu jako soukromá fyzická osoba (shodně již krajský soud v odst. 21 svého rozsudku). Ve věci ani jinak nevyvstaly pochyby o tom, že by posuzovaným jednáním sledoval jakýkoli vlastní prospěch či se snažil stěžovatelku poškodit. Nejvyšší správní soud tedy vychází z toho, že tajemník žalovaného se vydal do místa stěžovatelčina trvalého pobytu jako úřední osoba z důvodu jeho pochyb ohledně případného zneužití stěžovatelčiny datové schránky.

[30] Dále je dle Nejvyššího správního soudu třeba zohlednit to, na co opakovaně upozornil již krajský soud ve svém rozsudku (zejména odst. 36 a 37), a sice, že zpracování (využití) stěžovatelčiných osobních údajů v tomto případě nelze srovnávat se zveřejněním osobních údajů žadatele o informace na internetových stránkách povinného subjektu, hromadnými sdělovacími prostředky (např. i v regionálních či městských novinách) či na sociálních sítích, jak zmiňovala stěžovatelka. Zveřejnění osobních údajů totiž znamená jejich neomezené zpřístupnění třetím osobám, následkem čehož kterákoli třetí osoba může dané údaje získat, což samo o sobě způsobuje intenzivní zásah do práv, u nichž již není třeba hodnotit intenzitu či rozsah zásahu, jak ostatně dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu (např. již zmiňovaný rozsudek č. j. 9 As 198/2018 - 37). V daném případě je zřejmé, že tajemník žalovaného v rámci svého jednání hovořil toliko s rodinnými příslušníky stěžovatelky a její osobní údaje využil nikoli k jakémukoli jejich zveřejnění, ale k vyhledání stěžovatelky na adrese jejího trvalého pobytu.

[31] Konečně se Nejvyšší správní soud shoduje s krajským soudem v tom, že informace, které tajemník žalovaného sdělil při své návštěvě rodinným příslušníkům stěžovatelky, resp. informace, pod kterými se tajemník žalovaného snažil vyhledat stěžovatelku, byly obecné povahy a z jejich prezentace tajemníkem žalovaného bylo zřejmé, že se tajemník žalovaného snažil o jejich minimalizaci (měl hledat „osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace“).

[32] Navíc, jak opět konstatoval již krajský soud, tajemník žalovaného nevstoupil při své osobní návštěvě do stěžovatelčina obydlí ani se toho jakkoli nedomáhal, pouze zazvonil na zvonek. Následně, jak již bylo řečeno, sdělil rodinnému příslušníkovi stěžovatelky,

že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, za účelem zjištění toho, zda nedošlo ke zneužití její datové schránky. Poté, co se svým dotazem nebyl úspěšný, bydliště stěžovatelky opustil a zanechal zde své telefonní číslo a požádal, aby jej osoba s iniciálami D. P., žijící na dané adrese, neprodleně kontaktovala.

[33] Nejvyšší správní soud tedy souhrnně uzavírá, že z prokázaných okolností se jeví zde posuzovaný postup tajemníka žalovaného spíše jako příklad nevhodné „služební horlivosti“, než jako jednání sledující zlý úmysl či snahu stěžovatelce jakkoli uškodit. S ohledem na všechny okolnosti posuzované věci, tak jak je Nejvyšší správní soud popsal výše (tedy zejména že tajemník žalovaného jednal ze své pozice jako v zásadě vedoucí úředník zajišťující chod žalovaného, při své osobní návštěvě jednal výlučně se stěžovatelčinými rodinnými příslušníky a v rámci toho ještě minimalizoval sdělené údaje o stěžovatelce; navíc poté, co se mu stěžovatelku nepodařilo v místě jejího trvalého pobytu dohledat, toto místo okamžitě opustil), dospěl i Nejvyšší správní soud k závěru, že se v tomto případě nejednalo o zásah do právní sféry stěžovatelky takové intenzity, proti němuž by bylo třeba poskytnout ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s., potažmo že by bylo namístě vyhovět zásahové žalobě, která proti němu byla podána.

[34] Stěžovatelčinu kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta první středníkem, s. ř. s.).

[35] Protože stěžovatelka nebyla úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému pak nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti, proto ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu